

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 103.495 van 12 februari 2002
in de zaak A. 63.775/XII-1627.**

In zake : Leon AERTS,
die woonplaats kiest bij
advocaat J. COCH,
kantoor houdende te HASSELT,
Geraetstraat 19

tegen :

1. de stad BILZEN,
2. het VLAAMSE GEWEST.

DE RAAD VAN STATE, XIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Leon AERTS op 22 mei 1995 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen 1° van de beslissing van 19 december 1994 van de gemeenteraad van Bilzen om hem met ingang van 1 januari 1995 van ambtswege te ontslaan en 2° van het besluit van 23 maart 1995 van de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden tot goedkeuring van de voormelde gemeenteraadsbeslissing;

Gezien de memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgesteld door adjunct-auditeur D. MAREEN;

Gelet op de beschikking van 19 oktober 1998 die de neerlegging ter griffie van het verslag en van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 20 september 2001 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 11 december 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad J. LUST;

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. COCH, die verschijnt voor verzoeker en van advocaat A. GERKENS, die verschijnt voor de eerste verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van auditeur D. MAREEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoeker, financieel diensthoofd, tot 1 april 1994 waarnemend stadsontvanger is te Bilzen; dat op 7 november 1993 de stadssecretaris tegen verzoeker een tuchtverslag opstelt bestaande uit 14 bladzijden, met 20 bijlagen; dat luidens het tuchtverslag de nieuwe ontvanger Moors en de secretaris op 24 mei 1994 het college van burgemeester en schepenen ervan hebben ingelicht “dat er zich op vlak van de gemeentefinanciën, waarvoor toenmalig wnd. ontvanger L. Aerts verantwoordelijk was, tal van moeilijkheden en problemen voordeden”, het schepencollege verzoeker dan gevraagd heeft om een oplossing te bieden en alles recht te zetten, verzoeker evenwel zeer onzorgvuldig te werk is gegaan en praktisch geen enkel initiatief heeft genomen om de moeilijkheden te verhelpen, derwijze dat het college vijf maanden later “nog even ver” staat; dat verzoeker op 8 november 1994 uitgenodigd wordt om op 24 november 1994 door de gemeenteraad te worden gehoord; dat van het verhoor een zeer uitvoerig proces-verbaal wordt opgesteld;

Overwegende dat de gemeenteraad verzoeker op 19 december 1994 de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege oplegt met ingang van 1 januari 1995; dat onder meer wordt gemotiveerd dat “het college van burgemeester en schepenen [...] na kennisname van de tekortkomingen, betrokkene alle mogelijkheden heeft gegeven om deze tekortkomingen toe te lichten en op te lossen zonder konkrete resultaten” en dat “betrokkene als leidinggevend ambtenaar zeer onzorgvuldig en niet plichtsbewust is te werk gegaan”; dat de Vlaamse minister van Openbare Werken, Ruimtelijke Ordening en Binnenlandse Aangelegenheden de tuchtstraf op 23 maart 1995 goedkeurt;

Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de “niet naleving van substantiële of op straf van nietigheid voorgeschreven vormen” aanvoert; dat het middel drie onderdelen behelst; dat luidens het eerste onderdeel de ten laste gelegde

fouten verjaard zijn; dat wordt toegelicht dat er overeenkomstig artikel 317 van de nieuwe gemeentewet verjaring is na verloop van zes maanden na de vaststelling of de kennisneming van de feiten, dat de tuchtoverheid van de feiten kennis kreeg op 20 mei 1994 of zelfs op 9 mei 1994, dat de feiten dus alleszins verjaard zijn vanaf 21 november 1994 of eerder nog, 11 november 1994, dat het niet voldoende is dat de vordering tijdig wordt ingesteld opdat er geen verjaring meer mogelijk is, dat verjaring “het recht [is] om niet vervolgd, dat wil zeggen: om niet veroordeeld te worden na verloop van een termijn”, zoniet wordt voorbijgegaan “aan het essentieel doel van ‘verjaring’ namelijk het beginsel dat elk feit binnen een redelijke termijn in de zin van artikel 6 Europees Verdrag van de rechten van de mens moet worden bestraft”;

Overwegende dat verzoeker zich in de memorie van wederantwoord afvraagt of het begrip “vervolging” in artikel 317 van de nieuwe gemeentewet “moet begrepen worden als ‘de eerste daad van vervolging’ [...] of zoals gemeenrechtelijk en in het algemeen taalgebruik wordt begrepen als ‘de effectieve bestraffing’”; dat hij in de laatste memorie beklemtoont “dat het Limburgs Provinciebestuur de gemeentelijke overheden, in de persoon van de secretaris en de ontvanger, reeds op 09.05.1994 op de hoogte stelden van bepaalde feiten die ‘financieel wanbeheer’ zouden inhouden”;

Overwegende dat naar luid van artikel 317 van de nieuwe gemeentewet de tuchtoverheid “geen tuchtrechtelijke vervolging meer [kan] instellen na verloop van een termijn van zes maanden na de vaststelling of de kennisname van de strafbare feiten”; dat het voorschrift enkel betrekking heeft op het instellen van de tuchtrechtelijke vervolging; dat het tuchtverslag 7 november 1994 gedateerd is en op 8 november 1994 aan verzoeker ter kennis is gebracht, tezamen met een oproeping om voor de gemeenteraad te verschijnen; dat aldus de tuchtvervolging is ingesteld binnen de zes maanden na 9 mei 1994, zijnde de datum die verzoeker zelf als vroegste tijdstip hanteert waarop de verjaringstermijn van het artikel 317 van de nieuwe gemeentewet is ingegaan; dat bijgevolg artikel 317 van de nieuwe gemeentewet niet geschonden is;

Overwegende, voor het overige, dat ook niet blijkt dat de redelijke termijn is overschreden waarbinnen de gemeente de tuchtvordering, eens zij ingesteld is, dient af te handelen; dat immers de vordering is beslecht geworden binnen de twee maanden na de inleiding ervan, namelijk met de

gemeenteraadsbeslissing van 19 december 1994, bij brief van 29 december 1994 aan verzoeker meegedeeld;

Overwegende dat het eerste onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het eerste middel de rechten van verdediging geschonden noemt doordat hij nooit op de hoogte is gesteld van de aard van de straf die tegen hem gevorderd werd, doordat de “zwaarste” straf tegen hem is uitgesproken terwijl alleen maar een “zware” straf in het vooruitzicht werd gesteld en doordat hij aldus zijn verweer niet voldoende heeft kunnen aanpassen;

Overwegende dat in de memorie van wederantwoord en de laatste memorie verzoeker daar aan toevoegt dat de verdediging alleen efficiënt kan zijn wanneer geweten is welke straf gevorderd wordt en dat hij “een eerder ‘symbolische’ straf [verwachtte] doch niet deze uiterste gestrengheid”;

Overwegende dat in zijn tuchtverslag van 7 november 1994 de stadssecretaris, gelet op “het aantal en de zwaarte van de tekortkomingen”, voorstelt “minimaal de zware straf: terugzetting in graad” op te leggen; dat in de opsomming van het artikel 154 van de nieuwe gemeentewet de tuchtstraf van de terugzetting in graad vermeld wordt bij de zware straffen, vlak vóór de maximumstraf van het ontslag van ambtswege; dat in die omstandigheden verzoeker dus geenszins in redelijkheid kon menen slechts een symbolische straf te moeten verwachten, maar integendeel met tenminste een terugzetting in graad of zelfs een maximumstraf rekening moest houden; dat het tweede onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker zich in het derde onderdeel van het eerste middel erover beklagt dat het recht op een onafhankelijke en onpartijdige rechter, gewaarborgd door artikel 6, 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden niet gerespecteerd is geworden; dat hij uiteenzet dat de burgemeester en de gemeenteraadsleden niet onafhankelijk en onpartijdig waren; dat er volgens de memorie van wederantwoord “geen plausibele uitleg bestaat waarom dit Verdrag wel toepasselijk is wanneer een burger zich te verdedigen heeft voor een zeer licht misdrijf, bijvoorbeeld een parkeerovertreding voor een kantonale Politierechter, terwijl hetzelfde Verdrag niet toepasselijk is wanneer een tuchtstraf wordt uitgesproken, inhoudende ontslag van

ambtswege voor een persoon die een 20 jaren durende carrière bij een Stad achter de rug heeft”;

Overwegende dat de in het onderdeel aangevoerde bepaling eenieder, bij het vaststellen van zijn burgerlijke rechten en verplichtingen of bij het bepalen van de gegrondheid van een tegen hem ingestelde strafvervolging, onder meer het recht waarborgt op een behandeling van zijn zaak door een onafhankelijke en onpartijdige rechterlijke instantie die bij de wet is ingesteld; dat de bepaling, zo zij te dezen al van toepassing zou zijn, niet vereist dat elke beslissing over de zaak door een rechterlijke instantie wordt genomen die aan de genoemde vereisten voldoet; dat het volstaat dat achteraf een beroep mogelijk is bij een rechterlijke instantie met volle rechtsmacht die voldoet aan de gestelde voorwaarden; dat niet betwist is dat de Raad van State zo een rechterlijke instantie is; dat het derde onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat het eerste middel in al zijn onderdelen ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker in een tweede en derde middel wezenlijk de in aanmerking genomen tuchtfacten tegenspreekt en doet gelden dat er een “kennelijke disproportionaliteit tussen de feiten en de straf” bestaat;

Overwegende, wat de tuchtfacten betreft, dat verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat er geen bewijs is van enige fout, laat staan van een strafrechtelijke tekortkoming of van een feit dat hem of een derde onrechtmatig heeft verrijkt; dat hij de feiten ofwel “betwist” noemt, ofwel “aanvaarde geplogenheden” en “als zodanig gedoogd”; dat van een paar feiten wordt beweerd dat ze “omwille van morele onmogelijkheid niet veranderd [konden] worden”; dat verzoeker voorts opmerkt dat de minister had dienen aan te tonen met welke argumenten de stad Bilzen in haar “gestoffeerd dossier” de argumenten van verzoeker weerlegde, dat de minister ten onrechte geen verband ziet tussen de klacht tegen schepen Ritzen op grond van financieel wanbeheer en de tuchtrechtelijke vervolging van verzoeker, en dat de tuchtrechtelijke procedure wel degelijk politiek geladen was;

Overwegende dat verzoeker in de memorie van wederantwoord zijn kritiek met betrekking tot de feiten aldus samenvat :

“De Raad zal vaststellen dat de feiten in kwestie

- zeer minimale feiten betreft
- te zien in een bepaalde politieke context, waarin bepaalde mistoestanden niet konden rechtgezet worden. De Schepen van Financiën heeft zich op geen enkel ogenblik bem[oeid] met hogerstaande feitelijkheden.
- die algemeen gekend waren en gedoogd
- die naar de letter van de voorschriften niet correct waren maar die meestal niet naar de letter konden worden uitgevoerd
- passief ondergaan door verzoeker, die zelfs werd voorgedragen door dezelfde stedelijke overheid om stadsontvanger te worden, doch niet de wettelijke kwalificaties hiertoe had.

Dezelfde stedelijke overheid, die kennis had van de feiten, heeft hem voorgedragen als stadsontvanger...om hem enkele tijd later te ontslaan...

Hij die de kwalificaties had om als stadsontvanger te worden benoemd, wordt gestraft omdat hij in zijn functie van stadsontvanger -op zichzelf lichtfouten heeft begaan”;

Overwegende, wat de verhouding tussen feiten en tuchtstraf betreft, dat verzoeker uiteenzet dat “‘de gemeentelijke overheid’ niet eensgezind was omtrent de zwaarte van de straf”, dat met de tuchtprocedure gehoopt werd “politieke munt te slaan” en dat de benoeming van gemeenteontvanger Moors “voor verzoeker zeker geen positief ervaren gegeven [was]: menselijkerwijze zal ieder aanvaarden dat verzoeker gedemotiveerd was en, in de politieke maalstroom meegesleurd, on[t]goocheld en teneergeslagen”;

Overwegende dat het tuchtverslag verzoeker in essentie verwijt dat hij er als waarnemend stadsontvanger een knoeiboel van gemaakt heeft én nadien onwillig was om de daardoor gerezen moeilijkheden te verhelpen; dat een en ander wordt geconcretiseerd in vijftien punten of feiten: betalingen zonder mandaten over verschillende dienstjaren, vervalste documenten, regularisatie mandaten zonder resultaat, het niet-storten van kasontvangsten op de bank, het niet-storten van belastinggelden in de vereiste kas, foutieve bewerkingen aan kas, niet-verantwoorde storting bij de bank, ontbreken van boekhoudkundige bewijsstukken, totale wanorde in de toevertrouwde documenten, het niet-correct afrekenen met diensten van diverse ontvangsten, het niet-correct afrekenen bij de overdracht van de kassen, geen initiatief tot het afwerken van dossiers, foutieve afwerking van de rekening over 1993 en de eindrekening, vage en foutieve informatie aan het college van burgemeester en schepenen en geen goed beheer van de gelden; dat verzoeker van bepaalde feiten het bestaan betwist en van andere het tuchtrechtelijk karakter;

Overwegende dat verzoeker in het verzoekschrift de feiten 2, 6, 7, 8, 9, 12, 13, 14 en 15 “betwist” noemt; dat dit niet strookt met zijn verklaringen tijdens zijn verhoor door de gemeenteraad, waarin hij verreweg de meeste van die feiten minstens ten dele toegeeft; dat hij ook in zijn memorie van wederantwoord niet zozeer het bestaan van deze feiten tegenspreekt dan wel dat zij een disciplinaire tekortkoming zouden uitmaken;

Overwegende dat verzoeker ter weerlegging van de tuchtrechtelijke aard van de feiten onder meer aanvoert dat ze niet strafrechtelijk sanctioneerbaar zijn, dat ze geen schade hebben berokkend, dat ze hem noch een derde een onrechtmatig voordeel hebben verschaft en dat ze vatbaar zijn voor regularisatie; dat dit betoog zonder relevantie is; dat een en ander niet uitsluit dat de feiten als tekortkomingen aan de beroepsplichten worden beschouwd en bestraft;

Overwegende dat verzoeker ter betwisting van hun disciplinair karakter voorts aanvoert dat de feiten “aanvaard” of “gedoogd” werden, of een “algemene praktijk” waren; dat dit niet genoegzaam vaststaat; dat inzonderheid verzoeker tevergeefs verwijst naar het feit 6 hetwelk de nieuwe stadsontvanger in een verklaring erkend zou hebben ook zelf te hebben begaan; dat feit 6 het “systematisch” oneigenlijk gebruik van het Fonds Leven en Overlijden van de brandweer door verzoeker betreft; dat er van een dergelijk “systematisch” gebruik in de genoemde verklaring van de nieuwe stadsontvanger hoegenaamd geen sprake is;

Overwegende dat verzoeker ook doet gelden dat in een aantal gevallen een “morele onmogelijkheid” bestond om anders te handelen; dat evenwel die morele dwang voor geen van de twee in het verzoekschrift vermelde feiten concreet aannemelijk wordt gemaakt;

Overwegende nog, met betrekking tot de feiten die verband houden met “Terras Bilzen”, dat verzoeker meent het slachtoffer te zijn geworden van een “politieke afrekening” tussen “twee strijdende leden van het college”, waarbij het niet ging om de belangen van de openbare dienst, maar om “de particuliere belangen [...] van de meerderheid versus oppositie in de pré-electorale fase”; dat verzoeker de kritiek hoofdzakelijk betreft op feit 14, zijnde “[v]age en foutieve informatie aan het college van burgemeester en schepenen”; dat volgens het feit verzoeker ten onrechte betwist volmachtdrager van de rekening van “Terras

Bilzen” te zijn, en het niet opgaat “dat de gelden die op deze rekening werden beheerd, niet verrekend werden in de totale gemeenterekening”;

Overwegende dat de bestreden tuchtstraf met betrekking tot het feit overweegt :

“Gezien betrokkene stelt dat bij het ten laste gelegde feit ‘vage en foutieve informatie aan het college van burgemeester en schepenen’ zijn informatie met betrekking tot ‘Terras Bilzen’ op een misverstand berust;
Gezien betrokkene nu wel toegeeft volmachtdrager te zijn van de rekening ‘Terras Bilzen’;

Gezien betrokkene toegeeft dat hij als ontvanger tekort heeft geschoten bij de controle op de financiën Terras Bilzen als gemeentelijke organisatie;

Gezien tot dit ten laste gelegde punt de verzachtende omstandigheid kan ingeroepen worden dat ‘Terras Bilzen’ hoewel een gemeentelijk initiatief, als een feitelijke organisatie beschouwd [kan] worden met een eigen rekening”;

Overwegende dat het proces-verbaal van het tuchtverhoor uitwijst dat de overweging feitelijk juist is; dat verzoeker tijdens het verhoor bevestigt “inderdaad volmachtdrager (handtekening)” te zijn, ofschoon hij eerder, op 13 juni 1994, tegenover het schepencollege het tegendeel beweerde; dat hij blijkens het proces-verbaal ook tot twee keer toe verklaart “dat het een fout is van hem” dat hij nooit de rekening van “Terras Bilzen” heeft gecontroleerd; dat de tuchtoverheid het feit, waarvoor overigens verzachtende omstandigheden in aanmerking zijn genomen, verzoeker aldus terecht als een tuchtfout kon aanrekenen;

Overwegende dat de conclusie van wat voorafgaat is dat de gemeenteraad in zijn tuchtbesluit van 19 december 1994 op goede grond kon concluderen dat verzoeker in de uitoefening van zijn taken als waarnemend gemeenteontvanger en financieel diensthoofd “zeer onzorgvuldig en niet plichtbewust” was te werk gegaan en verzuimd had om de mogelijkheid te benutten zijn tekortkomingen op te lossen; dat op haar beurt ook de toeziende overheid in het goedkeuringsbesluit van 23 maart 1995 de feiten voor bewezen kon houden;

Overwegende, met betrekking tot de beweerde schending van het evenredigheid tussen feiten en straf, dat de straf zwaar is; dat echter de gemeente zonder foutief te handelen ook de gesanctioneerde feiten als zwaarwichtig kon beoordelen, en namelijk, onder verwijzing naar de “langere periode” waarin ze zich voordeden en het herhaalde karakter van sommige ervan, zo zwaarwichtig dat er met een maximumstraf tegen opgetreden moest worden; dat het ter zake irrelevant is dat de tuchtstraf niet bij unanimité is opgelegd en dat één gemeenteraadslid zelfs vond

dat geen tuchtstraf nodig was; dat immers niet vereist is dat de tuchtstraf bij unanimité wordt opgelegd; dat het gelet op artikel 99 van de nieuwe gemeentewet volstaat dat de beslissing bij een volstreekte meerderheid van stemmen wordt genomen, hetgeen te dezen het geval was;

Overwegende dat de redelijke verhouding tussen feiten en straf evenmin wordt tegengesproken door de vaststelling dat de gemeenteraad voorheen verzoeker zou hebben voorgedragen als stadsontvanger en hem dus “wel voldoende gekwalificeerd achtte om ontvanger te zijn”; dat het bezit van de vereiste geschiktheid om een ambt uit te oefenen en het concrete gebruik dat in de praktijk van die geschiktheid wordt gemaakt twee verschillende zaken zijn; dat bijgevolg ook de beoordeling van de beide kan verschillen;

Overwegende ten slotte dat verzoeker om de beweerde “kennelijke disproportionaliteit” van de strafmaat aan te tonen nog argumenteert :

“Verder was benoeming van huidige ontvanger Moors, nadat verzoeker gedurende jaren kandidaat nummer één was en de facto de functie uitoefende van ontvanger, voor verzoeker zeker geen positief ervaren gegeven: menselijkerwijze zal ieder aanvaarden dat verzoeker gedemotiveerd was en, in de politieke maalstroom meegesleurd, on[t]goocheld en teneergeslagen”;

dat verzoeker met andere woorden als verzachtende omstandigheid zijn ontmoediging aanvoert doordat hij om politieke redenen voor het ambt van stadsontvanger gepasseerd zou zijn; dat hij evenwel elders schrijft uiteindelijk niet benoemd te zijn geworden omdat hij niet de vereiste wettelijke kwalificaties bezat; dat in die omstandigheden zijn niet-benoeming in de rede lag en niet wordt ingezien waarin hij ontgoocheld was, laat staan nog van welke politieke machinatie hij dan wel het slachtoffer is geweest; dat de argumentatie er hoegenaamd niet van doet blijken dat het ontslag van ambtswege de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat;

Overwegende dat het tweede en het derde middel ongegrond zijn;

Overwegende dat luidens een vierde middel de objectiviteit en de onpartijdigheid zijn geschonden;

Overwegende dat verzoeker het gebrek aan objectiviteit hieruit afleidt dat bij het opleggen van de straf geen rekening is gehouden met zijn staat van dienst die “onberispelijk is, vrij van enige voorgaande tuchtrechtelijke straf, zelfs

niet de lichtste, zonder enige voorafgaandelijke verwittiging”, en voorts uit “de politieke geladenheid van de discussies”;

Overwegende dat verzoeker volstrekt ten onrechte beweert “zonder voorafgaandelijke verwittiging” te zijn gestraft; dat de tuchtstraf uitdrukkelijk overweegt dat het schepencollege na kennisname van de tekortkomingen aan verzoeker “alle mogelijkheden heeft gegeven om deze tekortkomingen toe te lichten en op te lossen”; dat dit steun vindt in de stukken van het dossier; dat tevens de eerste verwerende partij opmerkt dat verzoeker wel al een tuchtstraf kreeg opgelegd en meer bepaald al berispt is geworden voor feiten die vergelijkbaar zijn met de feiten waarvoor tot de bestreden straf is besloten; dat wat verzoeker de “politieke geladenheid van de discussies” noemt hierop blijkt neer te komen dat volgens een gemeenteraadslid het college van burgemeester en schepenen zelf zekere nalatigheden heeft begaan en dat volgens een ander raadslid de nalatigheden van verzoeker met enige goede wil “geregeld” konden zijn geworden; dat noch deze tussenkomsten, noch het feit dat zij de gemeenteraad niet hebben afgehouden van de bestreden tuchtstraf volstaan als bewijs dat het er bij het opleggen van de straf niet objectief aan toegegaan is;

Overwegende dat het eerste onderdeel ongegrond is;

Overwegende dat verzoeker het gebrek aan onpartijdigheid staaft door de zogenaamd ongepaste omstandigheden waarin de tuchtstraf tussenkomt: “de gemeenteraadsverkiezingen hadden hun beslag gekregen waarbij een andere meerderheid op 01.01.1995 het college van burgemeester en schepenen zou samenstellen”, en door de klacht die de burgemeester had neergelegd tegen een schepen “omwille onder andere van feiten waarvoor verzoeker tuchtrechtelijk werd vervolgd”;

Overwegende dat het begin van de tuchtzaak teruggaat tot mei 1994 en verzoeker eerst ruim de gelegenheid heeft gekregen om de vastgestelde tekortkomingen te verhelpen; dat in dit licht zijn ontslag van ambtswege geacht kan worden het gevolg te zijn, niet van een na de gemeenteraadsverkiezingen van 9 oktober 1994 plots opgezette en geforceerde operatie, maar het eindresultaat van een normaal en zonder speciale overhaasting afgewikkelde bestuursverrichting; dat overigens verzoeker bij zijn verhoor voor de gemeenteraad ter zake geen enkele

kritiek heeft geformuleerd en bijvoorbeeld geen uitstel van de behandeling naar begin 1995 heeft bepleit;

Overwegende dat de Raad van State uit de hem voorgelegde stukken begrijpt dat zowel schepen Ritzen als verzoeker betrokken waren bij het financieel beheer van “Terras Bilzen” en dat de onduidelijkheid aangaande dit beheer voor de schepen leidde tot een strafklacht vanwege de toenmalige burgemeester en voor verzoeker tot een disciplinaire vervolging, inzonderheid wegens het feit 14 aangehaald in het tuchtverslag, namelijk “[v]age en foutieve informatie aan het college van burgemeester en schepenen”;

Overwegende dat verzoeker het feit 14, waaromtrent de burgemeester bevooroordeeld zou zijn geweest, tijdens het tuchtverhoor heeft toegegeven; dat de beweerde vooringenomenheid dan ook maar weinig ter zake doet en verzoeker bezwaarlijk kan hebben geschaad; dat bovendien de strafklacht opvallend niét tevens tegen verzoeker is neergelegd, maar uitsluitend de schepen viseert; dat er niet voldoende aanwijzingen zijn voor een speciale, persoonlijke animositeit tussen de burgemeester en verzoeker;

Overwegende dat ook het tweede onderdeel niet gegrond is;

Overwegende dat het vierde middel in zijn geheel ongegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 99,16 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op
twaalf februari 2002, door de XIIe kamer, die was samengesteld uit :

de HH.	D. VERBIEST,	kamervoorzitter,
	J. LUST,	staatsraad,
	G. VAN HAEGENDOREN,	staatsraad,
Mevr.	S. DOMS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. DOMS.

D. VERBIEST.